

ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΑ ΚΑΙ ΚΡΙΝΑ

Του κάθε κήπου άτίμητο στολίδι και καμάρι, Τριαντάφυλλα και κρίνα,

Απαντο κάτι κι' άφραστο - από ποιά σ'ας ήθε άστέρια; - Φωλιάζει σ'ας σ'τά φύλλα,

Κι' ά λαχταρεί τ'ά κάλλη σας κάθε περβόλι νάχη 'Ω τρισγάπητα άθια,

ΕΛΑ ΤΗ ΝΥΧΤΑ

Στ'ή σκιά του άδερφού μου

Έρημο αφήσαμε, άδερφέ μου, Κ' έσύ κ' έγώ τ'ό σπιτικό μας.

Τ'ά μαγεμένα όνειράτ'ά μας, Τ' άποσβυσμένα, τ'ά χαμένα,

Κ' ύστερα ανάλαφρος, ως είσαι, Στ'ή μαύρη πέταξε μαννούλα

ΠΕΤΚΟΣ ΟΡΕΙΝΟΣ

— Καλή είναι ή ιστορία σου, είπε ο κριτικός του δημοσιογράφου. Μά γιατί ο ήρωάς σου παντρεύεται άμέσως στην άρχή; Άφ'τό έπρεπε να είναι τ'ό τέλος.

ΕΠΙΦΥΛΛΙΔΑ ΤΟΥ «ΝΟΥΜΑ»

ΙΟΥΛΙΟΥ ΕΣΣΑΙΝ

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Δράμα σε τρεις πράξεις

Μεταφρασμένο από τον Κ. ΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟ

Ο ΠΑΠΑΓΙΩΡΓΙ'.— Αυτό δεν είναι στο χέρι μου, κόρη μου. Τ'ό έργο μου είναι να κηρύττω την άγάπη και την έλπίδα.

ΣΩΤΗΡΗΣ.— 'Η άγάπη όμως κ' ή έλπίδα δε σώζει! Είναι πλάνας μονάχα!... Πλάνας μονάχα! Γιατί ή άγάπη δεν μπορεί να διώξη τ'ή δυστυχία,

ΠΑΠΑΓΙΩΡΓΙ'.— Πρέπει να υποφέρη κανείς τ'ή μοίρα του μ' ύπομονή, παιδί μου.

ΣΩΤΗΡΗΣ.— Μ' ύπομονή... ύπομονή, Παπαγιώργη; Πώς μπορεί να τ'ό υποφέρη αυτό μ' ύπομονή; Νά βλέπη τ'ό παιδί του κανείς να τραβά μαρτύρια...

ΚΕΡΔΟΣ 328.540 ΔΡΑΧΜΩΝ

Ναι! 328.540 δραχμές έδωκε μέχρι τούδε τ'ό γραφείον του τραπεζομειστήτου κ. 'Ιω. Φωτίου εις τούς πελάτας του. 'Ητοι εκ των άγοραστών λαχειοφόρων όμολογιών εκ τού γραφείου του έχουν κερδίσει διάφορα ποσά, άνερχόμενα εις τόν στρογγυλόν αριθμόν 328.540 δραχμών.

Ο κ. 'Ιω. Φωτίου θέλει ν' αναδιβάση τ'ό ποσόν τούτο εις 1,000,000 δραχ. 'Επιθυμών δε ίνα συμμετάσχωσι τούτων πλάσαι αι τάξεις τ'ης κοινωνίας ύποπ ο β ι β ά ζ ει τήν προκαταβολήν δι'έκαστην λαχειοφόρον τ'ης 'Εθνικής Τραπεζης εις δραχ. 8 και καλεί τούς θελοντας ν' άγοράσωσι τ'οιαύτην να προσέλθωσιν εις τ'ό τυχερόν γραφείον του, όπου πάντως θα κληρωθή μετ' άμοιβής όμολογια τ'ις και τι χαρά να είνιαι ή πρώτη με τ'άς 70,000 χρυσάς δραχμάς τήν 18 'Ιουνίου έ. έ., ότε γενήσεται ή κλήρωσις.

Όσαύτως κοφελίζονται και λαχειοφόροι όμολογια τ'ης αούτης 'Εθνικής Τραπεζης διά τήν αούτην εις τ'ό άρτίον κλήρωσιν τ'ης 18 'Ιουνίου 1904 αντί μιας δραχμής εκάστη.

Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ

ΚΑΙ ΠΑΛΙ Ο ΡΑΓΚΑΒΗΣ

Άγαπώτε «Νουμά»

Έλεγα πώς δεν είχε κανένας σχολιασμένη τήν 'Ηρωστρατική διακήρυξη του Κλέωνα Ραγκαβή πριν από μένα, μά τώρα τελευταία σκαλίζοντας τ'ό περιοδικό «Φιλίστωρ» βρήκα μέσα τάκλουθα και, σε παρακαλώ, δημοσιέψέ τ'α. 'Υπογραφή δεν έχουν και λοιπόν θα είναι από τ'ή διεύθυνση του «Φιλίστωρα», που τήν είχαν άντρες καθότις πρέπει, που δεν έμοιάζαν καθόλου με τούς Ραγκαβήδες:

Ίπόμνησις

Έν ένι των τελευταίων τευχών (15 'Ιουν. 1861) ενός μεγαλοσχήμου περιοδικού ως έπιλογον τ'ης βιογραφίας του Άθανασίου Χριστοπούλου αναγινοσκόμεν ταδε.

«Ούτως έζησε και ούτως απέβωσεν ο Άνακρέων τ'ης νέας Έλλάδος, ού τ'ά έργα ούδέποτε θάποθωσω»

ΠΑΠΑΓΙΩΡΓΙ'.— Μά ο Θεός έτσι τ'ό άρσις, παιδί μου.

ΣΩΤΗΡΗΣ.— Τ'ό παιδί μου όμως ύποφέρει πάντα!... 'Ω! οι πόνοι του είναι άτελείωτοι... και κανείς Θεός δεν μπορεί να τούς πράξη. Οι πόνοι του θα βαστάξουν ως τ'ό τέλος τ'ης ζωής του... Τ'ά χρόνια θα περνούν κι αυτοί δεν θάχουν τέλος... Τ'ό παιδί μου θα ύποφέρη αιώνας... αιώνας ως που μια μέρα... ώ, Παπαγιώργη... ως π'ό μια μέρα... να τρελάθη!

ΠΑΠΑΓΙΩΡΓΙ'.— Τέκνον μου! ύπόφερε τ'ή μοίρα σου μ' έγκαρτέρησι.

ΣΩΤΗΡΗΣ.— Δεν πρόκειται τώρα για τ'ή δική μου μοίρα, Παπαγιώργη! Αυτό σου τ'ό είπα μια φορά, τ'ή δική μου τ'ή μοίρα θα μπορούσα να τήν ύποφέρω αλλά σ' έρωτώ έσένα, Παπαγιώργη, γιατί να είναι ύποχρεωμένο τ'ό παιδί μου να ύποφέρη αούτ'ή τ'ή μοίρα; Ποιός έχει τ'ό δικαίωμα να άναγκάση έναν άρρωστο να ύποφέρη τ'ή δυστυχία ως τ'ό τέλος... ένκενυρισμένος, δίχως ζωή. Δεν ύπόχχει πια έλπίς. Και τ'ό παιδί μου σου λέω, δεν πρέπει να ύποφέρη! Όσο γι' αυτό έχω άκόμα αρκετή δύναμη μέσα μου. Κ' αν ή φύσις κ' οι νόμοι τ'ης είναι παντοδύναμοι, όμως έγώ ξέρω, έχω μια δύναμη ν' αντιτάξω στ'ή δική τ'ης δύναμη κι αούτ'ή είναι... ή θείη-

«σιν... Εύτυχής εκείνος! Κατώρθωσε καν, ό,τι μόλις νεις κατορθού έν μυριάσι εις τήν γην ταύτην, να μη παραλήθη ή μνήμη του με τ'άς δλίγας ώρας ζωής, καίτινες τ'ή έδόθησαν να μείνη καν ή σκιά του έν τ'ή κόσμη όταν αούτός θα είνε άλλου, Η ΔΕΝ ΘΑ ΕΙΝΑΙ πλέον. Ένώσασ πάντοτε τόν 'Ηρωστρατον, και, εν πό τροχίς τ'ης τύχης ούδέποτε με φέρει π'ός τ'ί άνω μέρος του κύκλου αούτου, με φαίνεται ό,τι θα καταπύγω εις τήν έρρύσιλον δαυλόν.»— Έρωτώμεν, σωφρονούντες έγραφαν ταύτα και έτύπωναν και έδημοσίευαν ή υπό μυθιστοριοδινήτου Πιγγας κατεχόμενοι; Φρούδη λοιπόν ή περι μέλλοντος α' έώνος και ζωής έλπισί! λόγος άρα κενός ή τλήμων άρετή, άφού και ή κακία άρκεί να μάς δόξαση και άειμνηστον τ'ό όνομά μας εις τ'άς έπ'ερχόμενας γενεάς να παραδώση! και μάάλιστα όσον μεγαλήτερα είνε, τόσοσ καλλίτερον!

I. Σ.

ΓΡΑΜΜΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΟΛΗ

Κύριε Διευθυντά του «Νουμά».

Από πολλά τώρα χρόνια παρακολουθώ με μεγάλο ένδιαφέρο τ'ή φιλολογική κίνηση και βλέπω πώς σιγά σιγά με δλες τ'ις φωνές των στενοκεφάλων κι όλοένα προχωρεί, π'ό πάντων με μεγάλη μου εύχαρίστηση βλέπω πώς οι νέοι, τ'ά παιδιά, έννοούν πολύ καλά τ'ήν μεγάλη σημασία που έχει στ'ήν πρόοδο όλοκλήρου του Έθνους ή άληθινή μας γλώσσα.

Φουσκώνει, φουσκώνει τ'ό ποτάμι και σε λίγο καιρό θα δ'ητε πώς θα πλημμυρίτη και θα κατακυλήση όλες τ'ις μούμιες που είνε στημένες στις όχθες τους, σπτερωμένες με σάπια ξύλα, που τ'ις βλέπει ο καημένος ο λαός και θαρροεί πώς είναι ζωντανές.

Έσείς εκάματε τ'ήν αρχή και ριχτήκατε στον πόλεμο μ' όλη σας τ'ή δύναμη, έμεις οι γεροντότεροι, που δεν έχουμε τ'ό θάρρος ούτε τ'ή δύναμη, να παλεμήσουμε, σ'ας βλέπουμε, σ'ας παρακολουθούμε μ' εύχαρίστηση, και σ'ας φωνάζουμε: Μπράβο! Κουράγιο!...

Δικός σας Ένας γεατρός

Ο «ΚΑΛΟΣ ΒΑΣΙΛΙΑΣ»

Φίλε «Νουμά»

Διάβασα σ'ό παρασμένο φύλλο σου τόν «Καλό Βασιλιά». Λόγια επαινετικά δε σου γράφω, γιατί ξέρω πώς δεν θα τ'ή δημοσιεύσας. Σου γράφω μονάχα πώς έμελα γχόλησα φεβέρα ήταν έδιάβασα τόν «Καλό Βασιλιά» σου. Άχ, καλέ μου «Νουμά» Γιατί να μάς κά-

σις! Αούτ'ή είνε ή θείησις! (Πάνει και με τ'ά δυό χέρια τούς κροτάφους του: κάνει μερικά βήματα, πλησιάζει στην πόρτα, έπειτα άφίνονταις μια κραυγή.) Κι αούτ'ή είνε... ή θείησις!! (Μπαίνει τρεκλίζοντας στο σπίτι. 'Η Έβραία, οι άνδρες που κρατούνε τόν 'Ισαάκ κι όλοι σχεδόν όσοι ήταν στο δρόμο φεύγουν. Έπειτα κι ο Παπαγιώργης.)

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ.— (Κάθηται στην μάνδρα, κομρασμένη.)

ΜΑΡΙΑ.— (Πηγαίνει στο σπίτι που γίνεται ο γάμος.)

ΣΩΤΗΡΗΣ.— (Κλείνει από μέσα από τ'ό σπίτι καλά τ'ό παράθυρο. Μερικοί από τούς προσκαλεσμένους στο γάμο ανεβαίνουν τ'ό δρόμο. Μεταξύ αούτων ή Φροσύνη.)

ΦΡΟΣΥΝΗ.— (Πλησιάζουσα τήν 'Ιφιγένεια)

‘Η Άριάδνη ρώτησε για λόγου σου. Δεν ήρθεσ στο γάμο.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ.— Δεν μπορούσα να ρθώ, Φροσύνη! Πες τ'ης Άριάδνης να με συμπαθήση. Τ'ό ξέρεις από τόν έαυτό σου σε ποιά κατάσταση είνε μια μάτ'ερα όταν βλέπη τ'ό παιδί τ'ης να κοιτάται άρρωστω και... δεν μπορεί να τ'ό κάμη τίποτε...

ΦΡΟΣΥΝΗ.— Και ποιά μάνα δεν τ'ις ξέρει αούτ'ις τ'ις πίκρες!